

имаше нѣщо, което не трѣбваше да бѣде така. Неговиятъ кучешки умъ не можеше да разбере това, но чувствувахе, че ще стане нѣщо лошо. Но защо не иде господарѣтъ му? Кучето се затече наново въ плѣвнята, но всичкитѣ му усилия да го събуди останаха напраздно. Лаятъ и скимтенията му се чуваха далечъ, но никой не го чу. Тогава то се затече направо по линията въ посоката, отъ която щѣше да дойде влакѣтъ.

Бързиятъ вечеренъ влакъ се носѣше съ страшна бързина изъ равнището. Огнярътъ непрекъснато хвърляше вжглища въ запалената пещъ, а машинистѣтъ бѣ подалъ главата си навънъ, за да се поразхлади. Скоро щѣха да минатъ забравениятъ кантонъ. Така наричаха желѣзничаритѣ кантона на стария кантонеръ. Изведнажъ машинистѣтъ забеляза на едно далечно разстояние, че нѣщо рунтаво подскача между релситѣ. Това бѣ кучето на кантонера, което като лудо скачаше и падаше между релситѣ. За мигъ машинистѣтъ се досѣти, че има нѣщо, бързо хвана дръжката на спирачкитѣ и почна да спира влака. На нѣколко метра отъ кученцето влакѣтъ спрѣ. Кантонѣтъ бѣ едва на 200 метра отъ влака. Машинистѣтъ бързо слѣзе, загледа се къмъ стрелката, но не можа да види кантонера. Изведнажъ задъ една грамада натрупани дърва се чува нѣколко изстрела. Нѣкой стреляше по влака. Пътниците се бързо изпокриха въ вагонитѣ. Цѣлиятъ влаковъ персоналъ се сбра при паровоза. Явно бѣ, че тука е станало нѣщо. Дадоха се още нѣколко изстрела по влака и изведнажъ всичко замлъкна. Нѣкои безстрашни пътници, които носѣха оржие, се приближиха къмъ натрупанитѣ дърва, но не намѣриха никого. Изведнажъ единъ отъ кондукторитѣ почна